

Про оповідання Р. Бредбері «Усмішка»

Оповідання Рея Бредбері «Усмішка» – це черговий витвір-попередження автора. Письменник намагається показати, до чого може привести цивілізація, яка розвивається з такою шаленою швидкістю, в якій люди втрачають відчуття духовної радості, розмінюють його на мідні п'ятаки тваринної насолоди і самозадоволення. Автор підносить нам своє мудре припущення про те, що настільки неосяжний науково-технічний прогрес може призвести до того, що люди зненавидять мистецтво, книги і разом з ними саму техніку.

Сам письменник у своєму реальному житті також не вітав всіх новинок сучасної цивілізації і ніколи не сідав за кермо автомобіля, а все своє життя їздив на велосипеді. Справжнє життя, по Бредбері, – це повнота почуттів, це життя, зігрите добром, внутрішнім горінням, мрією. Проте електронний вакуум, в якому загрузла сучасна людина, заглушає горіння людської душі, віру в диво і добро, вміння щиро любити і по-дитячому дивуватися дрібницям.

Своїми фантастичними розповідями, часто змішанням науки і мрії, Рей Бредбері намагається показати читачеві, що у світовому технічному прогресі люди не помічають, як доходять до надмірностей. Облаштовуючи своє життя всілякими зручностями, в нестримній гонитві за матеріальними благами, не замислюючись про екологію, все частіше заковуючи себе в бетонні гнізда, облаштовані до дрібниць електронікою, людина сама стає залізобетонною і втрачає зв'язок із землею, природою – всього того, що є основою духовності.

Оповідання “Усмішка” зображує далеке майбутнє і зруйнований світ, а в ньому чергу озлоблених людей, які у всіх прикрощах звинувачують науку і мистецтво і не пригадують минулу цивілізацію без війни. Автор описує абсурдну ситуацію: з самого раннього ранку люди стоять в черзі для того, щоб плюнути на картину – найцінніший твір мистецтва. Люди з солодким захватом згадують свята, коли вони палять книги і громлять останній автомобіль.

Однак, на їх фоні ми знайомимося з героєм розповіді Томом – маленьким хлопчиком, людиною з душею, якого зуміла зачарувати краса мистецтва. Письменник не даремно надає читачеві героя-дитину, бо він вважав незрівнянно важливим уміння зберігати дитяче сприйняття світу, коли дух захоплює від подиву, а стаючи дорослою людиною, щоб душа не закостеніла, а дитина “перелилася” в дорослого, набуваючи мудрість і життєвий досвід, але зберігаючи ту принадність, коли все по-дитячому цікаво, коли душа вміє занурюватися повністю, без залишку у вир радості і захвату.

Набагато страшніше, якщо питань більше немає, якщо таємниче і фантастичне знаходить звичні, реальні форми, якщо світ вицвітає і тьмяніє, стає плоско-зрозумілим і виникає ілюзія всезнання і всерозуміння. В своєму оповіданні “Усмішка” письменник малює уявне майбутнє і піднімає тему зруйнованої цивілізації, причому у відносно недалекому часі. Герої не знають

точно, в який час проживають, але вони називають приблизно 2061 рік, який аж ніяк не за горами.

Також письменник піднімає одвічну тему: жива душа, здатна відчувати прекрасне серед чужого їй суспільства. Один з героїв твору говорить, що в цивілізації були свої хороші сторони і вірить, що знайдеться людина з душею, яка поверне не стару, а іншу, обмежену цивілізацію, таку, де всі будуть жити мирно.

Письменник намагається донести сучасним людям ідею про те, що він явно бачить всі переваги в нашій цивілізації, проте у всьому повинна бути міра, і не можна повністю механізувати людське життя. Також він свято вірить, що завжди будуть існувати люди з тонкими рухами душі і чарівна сила мистецтва здолає силу грошей. Це фантастичне оповідання написано чарівно красиво, воно переносить читачів в інший світ, проте в цій розрусі ми є тими, хто відчуває запахи, тими, кому земля пече босі п'яти, тими, хто відчуває розливи заходу і бачить, як квадратик місячного світла повзе вночі по тілу. Чудова, ласкава, добра усмішка, яка разом з душею героя охоплює і читача, а разом з місяцем ми пливемо назустріч ранку.

Твір Бредбері «Усмішка» є дуже актуальним в наш час. Адже людство котиться у прірву екологічної катастрофи. Якщо люди не схаменуться, то можуть потонути у горах власного сміття. Або ж загинути від невиліковних вірусів, що розповсюджуються планетою. Тож, дорогі діти, задумайтесь над прочитаним і пам'ятайте про те, що треба берегти нашу планету не тільки для себе, а й для нащадків.